

„Igyekszünk megfélekezni”

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXIII. évfolyam, 5. szám, 2019. február 1.

Mesterházy Balázs: Gesztenye placc. Novellaregény. Kalligram Kiadó, Budapest, 2018, 230 oldal, 3500 Ft

A kulcsszereplőt Bébének hívják, Ottlik regényéből lépett át ide, leginkább tán az ő szemével látunk, rajta keresztül érzékeljük a dolgokat, bár több elbeszélő van, átjátszik egyik elbeszélés a másikba. Átkerült ide az iskola és a kollégium is Kőszegről, de most kevésbé vagyunk az iskolában bent, inkább mellette, körülötte, az iskolai társak az iskolán kívüli kalandokban élik meg a nagy barátságokat, szerelmeket, élik meg az „iskolát”, élik át nevelődésük legfontosabb epizódjait (nemcsak a kocsmában meg a falu szélén, hanem mondjuk egy franciaországi nyaraláson). Mindenesetre ez a „novellaregény” egyszerre faluregény, kocsmaregény, iskolaregény, nevelődési regény és kamaszregény. Sőt, retró multikulti történetfüzér, és még a határhelyzetek történetfüzére is, a falusiak és a fővárosiak, a magyarok, svábok, szintók (német cigányok), meg a külföldi német, amerikai tanárok érintkezéseinek, keveredéseinek megéneklése, mi több, a rendszerváltás előtti és utáni világ határhelyzeteinek számbavétele. Ottlik és Tar mellett ott hallom Illyést, Hrabalt és García Márquezt, kicsit Kosztolányit (Esterházyt nem hallom, pedig tőle is szerepel idézet a szövegben). A rezignált, dezillúziós hangvétel pedig nekem mindenek előtt Flaubert *Érzelmek iskolája* című remekművét idézi föl. Annak lezárása akár mottója is lehetne ennek a könyvnek.